

рускої гімназії, Морар в Відні все спинав, а дома голосив, що то заходи уніятки, а кацапи потакували. Се посвідчить колишній „уніят“ о. Андрійчук, котрого зробив час также дуже „православним“, бо уїдає вже на здійснену руску гімназію так, як з ним робив его учитель Морар.

А читальні, школи, учителі, домагання о рускі посади, пунктації рускі шо-до церкви, віча, бурса, товариства, журналістика — не були і не суть то „уніятки“ витребеньки з цілю „поспішествовати уничтоженію св. православія“, не суть то „іезуитско-польскія интриги и козни“, не есть то „іезуитско-польская деморализація?“

Так накірнули нездари-кацапи, закликані Морарем для ратовавя ситуації, рускому народови в некористь, але задля своєї плиткости не помогли й свому панови, ба скомпромітували его ще ліпше перед правительством і его розчарували. Нечисті средства не допровадили до цілі, обурили до крайности Русинів, викликали відпір, визвали і усталили нові сили, і де ми сьогодні стоїмо, там не бажав нас видіти Морар і в сні,

Enfants perdus.

А получали? Ба, де то, ще гіршими стали!
Без пожа і авто-да-фе людей закували
Тай мордують... Ой, ой, пани, пани-християни!
Шевченка „Сон.“

Нема Мораря, а на згарницю его нещасної політики снують ся ще мов тїни бездомні сїромахи: Мортко Штекель, оборонець в справах православія, враз з „автохтоном“ з Галичини, уніятом Крушиньским, крім них є ще Козаркевич і Гершко Чоп. Тиміньский вже так як би махнув рукою на сю компанію... А кацапи? Виють, як вірні раби на гвалт, і то здвоєний, бо пана вже нема. Та бо нарозумтеся, бо осьмішите ся! Не ціляйте Мораревою мітрайлезою, бо заржавіла. І хосен з гвалтовного „православія“ вже минув ся, а тепер годі лепетати на вітер „якая польза?“ Der Mohr hat seine Schuldigkeit gethan... На що чіпати ся і маневрувати вже солілкою — даскалами? Та-ж і они люди, що хотять жити достойним житем. Ви

вже відряджені і заплачені за вашу прислугу; яка робота така і плата. А про „уніятів“ — лишіть уже, сараки: quod licet Jovi... Ой пани, пани-християни!

Горі імієм серця!

До стїни притиснене духовенство православне перейшло або в табор волоський, або почало лиш підпірати деякі волоскі стремління про людеке око, або підпомагати Морарем ніби фаворизованих кацапів, або махнуло на все рукою і з Русинами тримали лиш кілька одиниць. Знаючи всіх по імені і по переконанням, ми при помочи свідомих краю людей дійшли до ось якого вірного, а поучаючого обчислення:

Священників Волохів є 241, руских відступників 35, кацапів 11, романофілів 30, Allerweltsbürger 15, Русинів 20. Що так есть, може собі, хто хоче, сам вираховувати. Роздвоєне, як бачимо, замітне між духовенством, бо на 352 загального числа припадає аж пять таборів; самі Русини розбіглись на пять сторін свїта, бо Волохи лишились в компактній масі, діставши ще заходом Мораря 35 людей в дарунку, так що сегодня розпоряджують дійсно 276 людьми. Але чи варта було хитрити і тиранізувати цілий свій довгий вік, аби свому народови придбати такий „дорогоцінний жемчуг“ — 35 людей, і то проблематичної вартости? А ті розбігні ся сини рускі, тепер, коли не кружляє половик під небозводом, чей повернуть під рідні крила, де стоїть двацять братів їх непохитних. Таж громи, кидані недавно ще з резиденції на все, що руске, притихли і виринають вже личности, хоть іде не рускі, що гамують вибрики позіставших дорадників пок. митрополита, надаючи діловодству ціху справедливости. Будуть і рускі совітники, будуть Русини радити над Русинами по вітцівеки, і відпаде слово „уніят“, а запанує любов і згода між обома автохтонними народами.

НОВИНИ.

Чернівці, дня 30-го жовтня 1896.

Іменованє. Руским катехитом при учительській семінарії в Тернополі іменованій о. Яків Вацив, дотеперішній катехит при тамошній женьській школі.

Презенти одержали в львівській архієпархії оо. Симен Винявский з Черепина на Станимир, Михайло Ревакович з Волосянки на Волосянку, а Апол. Крохмалюк з Млиниск на Млиниска.

Руский народний театр перебуває тепер в Городенці, а відтам виїде слїдуючого тижня до Снятина. Подаємо се до відомости наших буковинських Русинів, що мешкають недалеко Снятина, та звертаємо ся до них з просьбою, щоби піддержали сю нашу народну інституцію по своїм силам і до того заохочували ще інших.

Важне для селян. Міністерство рільництва зарядило з огляду на те, що домашні зьвірята дуже часто задля злої або фальшованої паші нездужають, щоби розелїди муки, борошна і пшньої паші, котрі занечиснені або фальшовані, відбували ся в ц. к. центральній стації для контролі паші у Відні або в ц. к. рільничих хемічних стаціях у Відні, Горицї і Спалато за оплату 1 зр. для всіх селян. Таке повідомленє оголосило буковинське краєве правительство.

В старих часах було у нас в Австрії і на Буковині звичаєм, що коли у війні військо здобуло від ворога які відзнаки або хоругви, то дарували ті здобутки церквам. В наслідок того по буковинських церквах і монастирях можна подібати ще такі старі хоругви та відзнаки. Позаяк тепер центральна комісія для історичних намятників хоче зібрати ті намятки, то тутейший консерватор дир. Ромсторфер удав ся з відповідною просьбою до гр. пр. консисторії, котра з своєї сторони повідомила о тім буковинське духовенство з порученем, такі намятки списати і як найскорше приелати консерваторови.

З черновецкого театру. В суботу і неділю відіграють сензаційну оперету „Модель.“ Як нам доносять, кушила дирекція міського театру право, представляти оперу Traviata (Дама камеліова). Мабуть наступить представленє сеї гарної опери скоро, бо проби вже розпочали ся під управою дир. Льового.

Львівскі Русини прийшли на дуже добру гадку, іменно хочуть від тепер устроювати шо тижня в комнатах „Рускої Бесіди“ товариські сходи. У нас в Чернівцях таке саме уряджували вже минувшої зими. Тепер вже довгі вечери, пізна осїнь не позволить робити проходів, тож час би і нам черновецким Русинам подумати о таких товариських сходах. На загальних зборах драматичного товариства піднесено сю гад-

ку не... если нема причини, щоби... так есть, не чули ся цілком инший спосіб опущением особието і самотним.“

Она зарумянилась і почала скубати тороки від сервети.

„Тяжко зносити вїшнє нещастє, если есть у нас в середині щось таке, що гризе нас сумнівом і безнадійностию; але я признаю, що суть такі години, коли мене опускає відвага і коли я чую ся опущением від усіх — ой так, від усіх!“ Нагнув ся наперед і заглянув їй в лице; она спустила очи низше і згорнула руки.

„Знаете, що я думаю“, продовжав. „Знаете, як я вас дуже люблю, і ви виділи, як хоробро я боров ся до тепер сам з собою, хотїя мусїв за той час по сто разів питати себе: Чи й она відверне ся від тебе, як будеш стояти так сам опущений? — І питаю вас знов: Хотите справді бути тою, що мене в самій річї забє і знівечить відвагу моєї душі — або...“

Его голос задзвенїв так чудово мягко і непевно: зворушенє опанувало его і в тїй хвилї забув він на всі бистрі вирахованя; боязнь перед рішенем пробивала ся через уриванї слова.

„Нї, я хочу бути також відважною“, відповіла Авґуста і обоє встали, „і я маю перебороти борбу.“

„Але ви любите мене — хотите мене любити — не правда-ж? Скажіть?“

„Так — се вже було тогди“, відповіла і глянула ему отверго в очи, даючи взяти себе за руку. Була така вузка, а мягка, і якась рухлива, мов би дрожала, або нервово кидалась. Він був би єї обняв, зложив перший горячий поцілунок; справді, він взяв би єї на руки і поїє би єї, щоби знати на певно, що она цілком его власність; але хоть як напирала на него нагальна радість, таки стримувало его щось, щось чисте, відтягаюче ся у неї, щось, що просило о ніжне пошанованє єї першого, чистого відданя.

„Оставьте мене саму“, просила тихо і благогаючи, „мама мусить прийти незадовго, а она не повинна вас тепер застати. Знаю, що буду мала з нею тяжку борбу.“

„Чи-ж супротивила би ся нашим бажаням?“ „Маєте мое слово“, сказала з певним поглядом на него. „Працайте, дістанете вістку, коли будете могли прийти.“

Він був майже стрівожений тою блїдостию, що обляла єї лице, але зрозумїв, що не може тут ставити питань. Для того підїє тїлько єї руку, поцілував єї і пішов. Она зістала на тім самім місци і дивила ся за ним ще довго, хоч замкнули ся вже двері.

Коли вернула панї Гольстова, спостерегласейчас, що щось стало ся; станула перед Авґустою і подивила ся на неї властивим, питаючим поглядом, котрий не потребував слів.

Авґуста піднеслась, підступила кроком до неї і сказала тїлько: „Мамо!“ Але благаюче відкрите зраділо все і панї Гольстова задрожала зі страху.

„Що се такого, дитино, що стало ся?“

Авґуста кинулась їй на шию, поклала голову їй на груди і сказала: „Я дала слово Фріцови Рандлеви — мусиш его прийняти приязно.“

Послїдні слова вистарчали для панї Гольстової, щоби зрозумїла, що тут зроблена вже постанова, котрої не можна було так прямо усунути зі свїта.

Одно було можливе: пробувати обїйти єї і законати обережно. На то потреба було передоїм часу; але як тут зискати часу?

Опору не можна було під жадним условем показувати. Поглядила Авґуста лагідно по волосяю і сказала приязно: „Що-ж, моя дитино, на річї не можна нічого змінити. Але ти знаєш мій погляд і я мушу отже, чи хочу, чи не хочу, приготувитись до тої поважної річї. Се стало ся певно нинї перед полуднем? Але ти певно потребуєш спокую, щоби зібрати мисли?“

По обїдї мала панї Гольстова довгу розмову з своїм сином.

„Прецїнь не даш їй так без нічого своє позволенє до сего вчинку?“ сказав Николай майже в гнївнім тонї, коли она почала довго на всі сторони говорити про справу.

ку, тож очікуємо, що ініціативу до того возьме новий виділ згаданого товариства і постарася як найскорше о такі сходи.

Подяка. Вис. Правителство буковинське справило нам з фондів державних прекрасний іконостас за 1500 зр. для нашої недавно побудованої і доси ще убогої церкви. Висказуючи правителству за его старане щире подяку, мусимо разом піднести і артистичну роботу іконостаса, повірену маляреві Фридрихові Шілерові з Чернівців. Робота его в повнім значінню сего слова прехороша. Николай Гелюх, гр. кат. священник, Стефан Дутка, Івон Родич, Іля Дутка, Григ. Бойко, Василь Орчук, Николай Бурдинюк, Івон Лукул і Дьордїй Лукул, церковні епітропи в імени всіх гр. кат. вірних в Раранчу.

Жид у війську. До 15-го полку піхоти у Львові — як пише одна часопись львівська — прийшов недавно на вправи жидок Маер Куй, бельфер з якогось місточка. Бельфер той — не знати, чи справді не вмів і не розумів ані по руски ані по польски, чи може удавав, що не розуміє — досить, що задля того мали з ним в компанії чимало клопоту, а підозріваючи, що жидок удає, тяжко карали его. Раз повісили его на стовп похід пахи, але слабовитий вояк не міг витримати тої кари і зімлів. Зняли его і відтерли, але небавом дали ему десять буків. Тоді жидок з розпучки постановив відобрати собі життя і пробив ся багнетом двічі — повишесерця і в живіт. Тяжко раненого відвезено до військового шпиталю, а лікар, довідавши ся від жидка, задля чого він рішив ся на самоубійство, зробив о тім доносене і справою займе ся суд.

Аграрне питанє в Австрії. Австрійський аграризм показував ся доси лише в тихім діланню, однак всі позначки вказують на те, що Австрія, подібно як Німеччина, дуже скоро стане ся видовищем сильного аграрного руху. Три найважніші жаданя німецького „союзу рільників“ — підвишене ціни збіжа, подвійна валюта і знесення продажі збіжа на речинець — становлять також в програмі австрійських аграристів головні точки, отже кождий, хто бере участь в політиці і господарських питаннях, мусить заняти ся сими питаннями. Найважніше з них очевидно те, чи згідне се з державними інтересами Австрії, коли викличе ся штучне підвишене ціни збіжа. Після дотеперішних заявлень можна вносити, що в широкіх верствах населеня нема про сю справу яєних понятя. Тому дуже відповідна ту книжка, котра — оскільки дотичить Австрію — вперше займає ся питанням заграничної конкуренції збіжевої. Така книжка вийшла тепер іменно яко відбитка з віденського тижневника Die Zeit згід пера д-ра Р. Дрілля п. з. „Аграрне питанє в Австрії.“

В першій часті тої брошури скидає автор австрійський рух аграрний і розсліджує аграрні відносини в Австрії. На підставі урядової ста-

тистики показує ся передовсім, що тут ледви 15% рільників мають в високих цінах збіжа безпосередній інтерес — се дуже важний факт з огляду на те, бо дідичі радо представляють свої власні інтереси яко інтереси цілої рільничої господарки. Коли розглянемо ся в справі задовження і субгаєстаций яко тих ознак, котрі виразно представляють положене рільничої господарки, то показує ся, що гіпотечарні довги на рільничих господарствах збільшили ся в послідних 25 роках о більше як 50 процентів, але разом показує ся і се, що теперішні довги становлять ледви 30 процентів вартости ґрунту, а се певно досить мало. На жаль не подає статистика жадних даних про задовжене поодиноких клас маєткових. Опісля слідуєть докладні докази про причини задовження; найважнішою є очевидно зміна власности через унасліджене і купно. З задовження в наслідок позичок, здає ся, виходить, що більша посілість, отже дідичі показали ся супротив низької ціни збіжа менше відпорними, противно-ж селянина се майже зовсім не дїтнуло, бо вага его господарства лежить в плеканю худоби. Коли-ж все таки виказує ся, що селянинови подекуди не дїє ся як найліпше, то се пояснює ся тим, що плекане худоби в Австрії унало від 15 літ сильно. Отже селянинови не поможе ся більшою ціною збіжа, але інтерес в тім мають дідичі. Чи має ся дїятого ціну збіжа штучно підвишити?

Се питанє оброблює автор в другій часті брошури. В ній доказує автор на підставі статистики заводів, заграничної торгівлі і податків, що вага австрійської господарки народної і державної лежить вже від давна в індустриї і торгівлі, що головні інтереси є их заробкових заводів східні з інтересами держави; отже здійснене бажань аграристів було би для Австрії господарським самоубійством.

В третій часті обговорює автор австро-угорську угоду з огляду на евентуальне відновлене митового і торговельного трактату. Австрійські аграристи не бажать, як відомо, того відновлення, щоби тим більше замкнути ся супротив заграничного і угорського збіжа. Автор уважає відокремлене обшару митового за невідповідне, однак переконаний, що оно виравді не при теперішній, але певно при слідуєть угоді наступити. Він мотивує своє пересвідченє, вказуючи на очевидне змаганє угорського правителства, щоби заложити угорську індустрию. Є істнованє і спроможність конкуренції з австрійською індустриєю була доси можлива через призначанє особливих привилєїв. Після гадки автора справа на тім не скінчить ся, а тимчасовий кінець розвитку буде торговельно-політичне відокремлене Угорщини від Австрії. Однак коли се наступить і Австрія ще більше, як сьогодні, обмежить ся на вивіз за границю (до котрої належати-ме тоді і Угорщина), то о крайній охороні, якої домагають ся аграристи, не може вже навіть і бесїди бути.

В кінцевім слові вказує автор на те, що повикликані заступники інтересів індустриї і торгівлі дуже слабо сповняють свою задачу, бо н. пр. оломуцка торговельна палата вислала до парламенту аграриста Просковица. Такі прояви треба толкувати великим браком зрозуміння, а сему бракови запобігти, є цілю згаданой брошури.

Наука, штука і література.

Нова праця д-ра Раймунда Ф. Кайндля.

Накладом книгарні Г. Пардїного появилася власне в Чернівцях нова брошура ученого Німця Р. Ф. Кайндля про бук. Русинів під заголовком „Der Festkalender der Rusnaken und Huzulen“, яко передрук з „Mitth. d. k. k. Geogr. Gesellschaft in Wien“, ст. 402—446.

П. Кайндль зазначає на вступі, що з огляду на превелике число старожитних елементів, які подибують ся у святочнім календарі руским далеко частїйше, як в інших народних переказах, присвятив він єї студії святочному календареві, при чім узглядняв попри Подолан (Rusnaken) рівномірно і Гуцулів, про котрих зі-

брав сего літа багато матеріялу етнографічного. Брошура поділена на три часті: I. Die Feier der Winter-Sonnenwende (der Weihnachtsfestkreis); II. Die Feier der Tag- und Nachtgleiche im Frühling (der Osterfestkreis); III. Die Feier der Sommer-Sonnenwende und die Herbstfeste.

В I. часті описує звичай, обичай і вірованя Подолан і Гуцулів в часі різдвних свят, трьох царів і нового року. В часті другій тї на Стрітене, Євдокії, 22 Мучеників, теплого Олекси, Благовіщенє, в мясницї і піст великий, на бечкову неділю, великдень, де між іграми наводять „вербовую дощечку“ з слідуєть удачним переводом дотичної пієні:

„Dort am dünnen Brettchen von Weidenholz,
Geht herum die Nastia, so schön, so stolz.
Wo bist du, o Nastia, umhergeeilt,
Als den grünen Hain hat die Glut erreicht?
Löschen wollt' die Glut ich im grünen Hain
Und erspäh'n, wo der Liebste könnte sein;
Wollte sehen, woher er gefahren kommt,
Mit Geschenk, das mir, seiner Liebsten, frommt.
Schenken wird er mir Schuhe, schön und fein,
Die in Kossow fertigte das Schusterlein.
Ja aus Kossow kommen die Schuhe,
Die daheim ich trage in Ruhe.“

Описує докладно ігри гуцулькї „Schweif“, „Entenspiel“, „Hasenspiel“, „Glockenthurm“, а про Зельмана розводить ся обширно на тлі історичнім, додаючи варіанти переказу в Галичині і Буковині; згадує докладно про подїї на сьв. Андрея, про сьвято волове (сьв. Марка), літного Миколи, зелені сьвята, петрівку, що припадає на перший понеділок по сьв. неділі; той понеділок — „дідьчий день“: „Чорти збирають ся на означених горбах, н. пр. на полонині Лучина в Буковині, танцюють і витонтують землю так, що тут нічого вже не поросте. Того дня, званого розїгри, не можна робити. Найліпше его переслати, аби не видїти дідьчого танцю, але ніяк в чужім домі, бо чорти пароблять пакости, а навіть могли-б чоловіка увести. Сї чорти, „навки“, мають з переду вид найкрасної панни, а з задю висить їм ціла утроба. Декогрі виглядають як птахи, а то суть нехрещені діти, що сїм літ надармо благали вихрещеня.

В III. часті наведені вірованя про силу відьм і громів, через котрих особливо сьв. Онуфрей сьвяткує ся, попри него Іван Христитель, сьв. Прокїп (вогнево сьвято), Гавриїл, Володимир і Керик, Марина, Макрина, Іля, Палїй, Фока, Борис і Глїб, Пентелей і Маєтей; Маєтей ($\frac{9}{8}$) і Катерина ($\frac{24}{11}$) то сьвята ласиці, а Лука ($\frac{23}{8}$) вовкове сьвято; на Здвиженє збирають ся гадини, а хто корону „котичї“ (визначної гадини) набуде, стане найщасливішим; особливі вірованя звязані ще з Покровою, Лукою, Пилипом, Воведенєм, Андреєм, сьв. Варварою, Савою, Амвросієм, Анною (сьвято вогнево) і зимним Миколаю. Вірованя на сьв. Андрея описані обширно: Pflockzählen, Orakel mit Hanfsamen, Stiefelwerfen, Orakel mit den Mehltaschen, Orakel mit Flachskugelchen, Orakel mit dem Kamm, Blei- und Wachsgiessen, Kreuz-Kranz und Puppen-Orakel, Thierorakel (в Гуцулів). При кінці наведені вірованя Гуцулів кождого дня тижнево-го: понеділок сьвяткує ся, аби худоба вела ся; аби уйти нещастю, не чесати ся в вівторок; в середу не прости, аби сьв. Середа не пакостила; четвер і неділя то щасливі дні для слюбів; в п'ятницю хлїб не печи, бо в нїм явить ся кров і можна ослінути і т. д., а в суботу нічого не починати і т. д.

Нові єї студії п. Кайндля є важним причинком до пізнаня життя нашого народу, бо не суть они компіляцією, а писані на тлі матеріялу, зібраного п. автором на численних ескурзиях по Поділю і Гуцульщині; автор, хоть Німець, володїє бесїдою і знає жите нашого народа ліпше, як не один дрімачий Русин-інтелїгент і тому ся его праця, як і численні попередні про Русинів, визначає ся рідкою докладністю і вірністю. Велими симпатичному приятелєви Русинів, п. Кайндлеви, наша щира подяка, а чи не яло ся его книжки купити і читати і захопити до дальших трудів, то питанє до — Русинів.

Ілько Семака.

„Що-ж маю робити? Що маю против того сказати?“

„Що він безбожний чоловік на примір.“

„Що ти можеш говорити так нерозумно, Николаю! Чи-ж ти не зміркував, що власне сїй поганий спір спонукав єї до сего вчинку?“

Николай мусїв признати, що она мала безпечно слухність.

„Де отже о се, щоби зискати часу,“ сказала, „не знаю в сїй хвилі нічого иншого, як жадати від Августї, щоби заручини остали тайною для всіх чужих.“

„Справді, маєш, слухність“ сказав Николай, задоволений. „Що ми не думали про се скорше!“

„Ну, я думала про те, розуміє ся, бо мені нічо ліпшого не могло прийти до голови!“

„Як буде час, вайде ся рада,“ сказав Николай, додаючи з затисненим кулаком і стуком ноги: „Я вже зі своєї сторони постарась, щоби єї від того проклятого...“

„Але-ж, але-ж Николаю, мусиш поступати осторожно, ти не повинен дати Августї пізнати нічо.“

„Будь цілком спокійна, мамо. Але як я сказав!“ І він грозив знов затисненим кулаком.

(Дальше буде).

Телеграми „Буковини“.

З дня 30-го жовтня 1896 року.

Відень. Цісарська пара прибула сюди вчора по кількатижневній перерві. На дворці витала товня народу цісарську пару одушевленими окликами.

Відень. Бюджетова комісія приняла 25 голосами против 9 диспозийний фонд і чотири перші часті бюджету. Против диспозийного фонду голосували Молодочехи, Романчук, німецькі націоналі і 4 ліберали, решта лібералів голосувала „за!“ Пос. Гальвіх заявив, що голосує против диспозийного фонду, однак лівиця не буде робити жадних труднощій ухваленю бюджету, бо она бажає скорого закінчення теперішньої сесії.

Будапешт. Доси знаний результат з 380 виборів. Вибрано 256 лібералів, котрі зискали 57 виборчих округів головню від національної партії і фракції Уґрона та безпартійних. З народної партії вибрано доси 20; фракція Уґрона упала, навіть самий Уґрон упав при виборі. При виборах заховували ся виборці взагалі спокійно. Лише в двох громадах прийшло до розрухів, при чім жандармерія застрілила двох людей, а двох тяжко ранила.

Дармштат. Царська пара від'їхала вчора серед одушевлених окликів народу.

ВАЖНЕ

для кожного, головню для всіх П. Т. урядів, торговельників і ремісників, бібліотек, студентів і приватних людей є повідомлене, що існуюче тут уже від багатьох літ, на краєвій виставі в Чернівцях 1886 р. визначене почесним призначенням

ЗАВЕДЕНЄ ПЕРЕПЛЕТНИЧЕ

Кароля Кобжинського і Еміля Канюка

тепер через набуте найновіших машин, письм і інших знарядів значно побільшило ся і тому свій льокаль перенесло на *улицю ратушесу ч. 12*, другий вхід також від *улиці левієвої ч. 11*.

Заразом приступив довголітній фаховець, пан Еміль Канюк яко співник сего переплетничого заведеня і тепер оно зможе під новою фірмою

— о Кароль Кобжинський і Еміль Канюк — з вправленим персоналом веі фахові роботи, як: оправлене книжок, роботи галантерійні, друк на стязки до вінців, окрасу до гафтовань, ручних робіт і т. д. для П. Т. урядів, шкіл, бібліотек і приватних людей по найнижших цінах як найліпше і як найскорше доставляти.

Просимо о ласкаві замовленя

з поважанем

8—10

Кобжинський і Канюк.

**Друкарня „Рускої Ради“
В ЧЕРНІВЦЯХ.**

Перша на Буковині

РУСКА ДРУКАРНЯ

в Народнім Домі

при улиці Петровича ч. 2.

приймає всякі роботи друкарскі в мовах рускій, польскій і німецкій.
Добір букв великий.

Роботи виконує ся скоро, солідно і дешево.

Русини! удавайте ся з роботами до своєї рускої друкарні!

„Дністер“

товариство взаїмних обезпечень

у Львові ул. Валова ч. 11.

перше і одинокє руске товариство асекураційне, припоручене Вєч. Духовенству і веім вірним через Вирєсєв. Митр. і Преєсєв. Еп. Ординарияти веіх трєх галицких Епархій, обезпечає будинки, скот, господарєкі знаряди, збіже в зерні і соломі, єіно в стєгах і будинках против шкід огневих за можливо найнижшою оплатою.

Шкоди ліквідують ся і виплачує ся сєйчас по пожарі, а договори заклєчені з першими Товариствами контраєсекураційними подають „Дністрови“ можлиєть обезпечувати і виплачувати і найвєші суми

Полїєи „Дністра“ приймає банк краєвий у Львові при позичках іпотєчних.

На жите можна обезпечати ся через „Дністер“ після веіх можливих комбінаций в товаристві взаїмних обезпечень в Кракові, котрє дає як найкористийші услєвія і видає полїєи і квїти в рускім язїцї.

Товариство взаїмного кредиту „Дністер“, стоваришенє зарєєстрованє з обмеженою порукою, приймає від своїх членів і третїх лиць владки до опрєцентованя по 5 процєнт. І гаранция цілковита. Удїли по 50 корєн. Позички удїляють ся тїлько властїтелям реальностей, вільних від тягарів, за порукою двєх членів. З позичок відтягає ся десята часть на удїл.

Зголошеня о удїленї агєнції в місцевостях, де „Дністер“ не є заступлений, приймають ся.

П. Т.

Отєім маю чєстє повїдомити шанєвних відбиратєлїв, гостий і публицу, що я перебрав ієтнєуючий доси під фірмою

АНТІН ТАБАКАР і ГАІНА

склад корінних товарів, вин і делїкатєсїв
(заснований 1812 р.),

а окрім того

АГЕНТУРУ і СКЛАД РІЛЬНИЧИХ МАШИН

з днєм 1-го лїпня с. р. і буду дальше вести під моєю власною фірмою

СТЕФАН ГАІНА.

При єїї нагодї складаю сердєчну подяку за довїрє, оказанє так часто попередній фірмі, і прошу укїліно, мати те саме довїрє на дальше і для мене, при чїм запевняю, що вєє старатимуся задоволити шанєвних гостий добірними товарами найліпшого сорта, низькими цінами і уважною услєгою.

Прощу о частї замовленя і пишусь з поважанем

Стефан Гаїна.

LINIMENT. CAPSICI COMP.

aus Richter's Apotheke in Prag.

Beim Einkauf dieser anerkannt vorzüglichen, schmerzstillenden Einreibung, die in allen Apotheken vorrätig ist, sehe man stets nach der Marke: „Anker“.

Рух поїздів залізничих

важний з днем 1-го мая 1896 після середно-європейского годинника.

Приходять	П о ї з д и			Відходять	П о ї з д и		
	поспїшні	особові	мішані		поспїшні	особові	мішані
до Чернівців				з Чернівців			
З Відня, Кракова, Львова, Станїславова, Коломиї і Снятина	1128	657	1028 550	До Снягина, Коломиї, Станїславова, Львова, Кракова і Відня	347	941	1029 538
З Букарешту, Яє, Сучави, Глїбоки	329	912	1000 523	До Глїбоки, Сучави, Яє, Букарешту	1203	717	1048 616
З Новоселиць, Садагури			1113 950	До Садагури, Новоселиць			430 621

Підчеркнені числа означують пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано. — Серєдно-європейскї час рїзнить ся від чьївєского о 36 мїнута, а від черновєцкого о 44 мїнута; коли на залїзниці є 12 год., то на львівскім годиннику є 12 год. 36 мін., а на дерновєцкїм 12 год. 44 мїнута.

Видає товариство „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцію відповїдає **Осип Маковей.**

З друкарні „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Осипа Бучканича.

